

Beeld/spraak

Frank BAHNMÜLLER / Jozefien VAN HUFFEL

AALST | Elk jaar op 1 november krijgt de familie DAENS-DELAFORTRIE bezoek. Talrijk bezoek. Het komt met muziek en zang, poëzie en gebed. Minder plechtig en meer breekbaar staan rond dezelfde tijd duizenden bezoekers rond andere graven. Ze komen met bloemen, poetsgerei, een herinnering, een voorzichtig kruisteken. En toch is de ene held de andere waard. Priester DAENS, die mensen tot vandaag inspireert tot dromen van een socialere wereld. En de tante wier warme hart voortleeft in neven en nichten.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Crematoria

KERK & leven, 2 OKTOBER 2013

Onze bisschoppen laten weten dat priesters en diakens hun pastorale activiteit in crematoria moeten beperken tot een kort gebed. Weer eens wordt van bovenuit meer belang gehecht aan 'regeltjes' die de langzaam gegroeide pastorale aanpak moeten beletten. En dat terwijl het evangelie de grote pleitbezorger blijft voor een warme menselijke nabijheid in alle levensomstandigheden.

Mijn jarenlange ervaring in de ziekenhuis- en parochiepastoraal leert me dat het aanwezig zijn bij mensen in situaties van sterven en afscheid nemen, sterk wordt gewaardeerd. Uitgerkend dan mag de kwaliteit van het leven ter sprake komen. Waar moeten randkerkelijken en de vele anderen met minder goede ervaringen met de Kerk nu naartoe? En dan spreek ik nog niet over de armen die nu gegarandeerd uit de boot vallen.

In het interview met paus Franciscus, dat op de website van het maandblad *Streven* is

gepubliceerd en waarnaar **KERK & leven** in zijn nummer van 2 oktober verwees, klinkt duidelijk door dat de Kerk moet evolveren naar een minder autoritaire instantie. Die verfrissende wind vanuit Rome zou ik ook in onze Vlaamse bisdommen willen voelen.

De voorbije jaren is de maatschappelijke context met betrekking tot sterven en afscheid nemen grondig gewijzigd. Blijkbaar wil men die ontwikkelingen nu afblokken door strikt vast te houden aan de klassieke kerkelijke uitvaartliturgie. Tegenover die nieuwe regelgeving stel ik graag de woorden van paus Franciscus: „Wie vandaag steeds discipline oplossingen zoekt, wie op een overdreven manier naar doctrinaire zekerheid neigt, wie hardnekkig het verloren verleden zoekt te recupereren, heeft een statische visie die de klok teruggedraait. Op die manier verwordt het geloof tot een van de vele ideologieën. Ik heb slechts één dogmatische zekerheid, namelijk dat God aanwezig is in het leven van elke persoon. Ook

als dat leven van de persoon een puinhoop is.”

Jezus keek altijd naar de omstandigheden waarin de mensen leefden en stelde steeds de persoon voorop. Waarom doet men dat vandaag niet?

Jos Raskin, Hasselt

Stilte

KERK & leven, 16 OKTOBER 2013

Uw verslag over een retraite bij de trappistinnen in Brecht was een schot in de roos. Sommigen kunnen het niet vatten dat zusters en paters in een monastieke omgeving gedijen. Deze mensen met een onthecht leven in de stilte, bidden elke dag om de innige verbondenheid met de Allerhoogste te bestendigen.

In de stilte ontstaat ruimte voor bezinning en gebed, en voor een stil gesprek met God. Emeritus paus Benedictus XVI wilde ook in de eucharistie stilte inbouwen. Hij pleitte voor stilte na de homilie, om het woord Gods te laten inwerken, evenals na de communie, om het levende voedsel – het lichaam

van Christus – met een zuiver hart op te nemen.

Dat de jongeren in Brecht de stilte naar waarde wisten te schatten, moet ons doen nadenken over hoe we de macht van de alomvattende lawaicultuur kunnen terugdringen.

Luc VERREYCKEN, Aarschot

Antoon Vergote

KERK & leven, 23 OKTOBER 2013

Uw grote waardering voor de onlangs overleden Antoon Vergote deed me deugd. Ik studeerde in 1955-1956 net als hij in Parijs. We verbleven beiden in Biermans-Lapôte, het Belgische studentenhuys in de universitaire wijk. Ik was jonger en minder ervaren, maar wij genoten er met andere Vlamingen van onze warme saamhorigheid in geloof, identiteit en streven.

Eén anekdote. Op een zondag was ik, na een uitgelopen studentikoze zaterdagavond, niet naar de mis in de internationale studentenparochie geweest. Het was de allereerste keer dat me dat overkwam en ik voelde me rot. Ik

wilde dat biechten – zo waren wij tenslotte opgevoed. Maar Vergote glimlachte warmhartig: „Zoiets moet je niet biechten”, zei hij. „Vanavond op je kamer bidden, is veel belangrijker.”

Richard CELIS, Rijkevorsel

Licht en donker

KERK & leven, 9 OKTOBER 2013

Vraag het aan Theo is een moedige rubriek, maar niet altijd even helder. Dit keer ging het over geweld.

De Bijbel is een verhaal van licht en donker. Het is daarom ook ons verhaal, tot op vandaag. We maken de worsteling mee om uit de spiraal van geweld en macht te geraken. De worsteling ook naar ons geloof in God.

Uw bijdrage is goed, maar raakt volgens mij niet de essentie. Wij, mensen, zijn zelf geweld en oorlog, en we maken een God die daarbij past. Naast beschouwingen over geweld vinden we in de Bijbel echter ook de tederste bladzijden over God en over zijn relatie met de mens.

Paul VAN STEEN, via e-mail